

เมื่อมนุษย์วางสุนัขที่กลายเป็นสุนัขจากมนุษย์อยู่ถึงห้าตัว อันที่จริงมนุษย์ประเภทนี้พบเห็นได้ทั่วไป...แน่นอนว่าหมายถึงพบเห็นได้ทั่วไปในโลกที่แล้วของฉัน อาจเป็นเพราะไม่มีสัตว์ประเภทใดที่ผู้คนคุ้นเคยมากไปกว่าสุนัข ฉะนั้นจึงมีมนุษย์จำนวนไม่น้อยที่กลายเป็นสุนัขเป็นแบบนี้

ภายหลังพวกมันได้พัฒนาขึ้นเป็นกลุ่มสายพันธุ์หนึ่งซึ่งถูกเรียกว่าเผ่ามนุษย์สุนัข จุดที่ทำให้เจ้าพวกนี้น่ากลัวจนต้องหลบเลี่ยงไม่ใช่เพราะร่างกายที่แข็งแกร่ง หากเป็นเพราะลักษณะการอยู่รวมกันเป็นฝูงต่างหาก เมื่อไหร่ที่เจอไม่มีทางเลยที่จะมีแค่ตัวสองตัว ซ้ำร้ายแม้กระทั่งสิบยี่สิบตัวก็ยังถือว่าน้อยไป เจอทีเป็นร้อยสองร้อยตัวก็ไม่ใช่เรื่องแปลก!

ถึงแม้จะเคยได้ยินชื่อของเผ่ามนุษย์สุนัข แต่ตัวเองกลับไม่เคยพบเจอหากกวนเวยจวินในอดีตได้เจอเจ้าพวกนี้ละก็หวังได้กลายเป็นเจียงซูวี่ก่อนเวลาเป็นแน่ แต่ในทางกลับกัน ถ้าเจียงซูวี่ไม่ถูกแฟนกระเบื้องหล่นใส่หัวซะก่อนคงไม่มีทางขึ้นมาเป็นกวนเวยจวินเช่นกัน

ก่อนหน้านี้อันหลังจากศิระชะของเจียงซูวี่ได้รับความกระทบกระเทือนแล้วเคยตื่นขึ้นมาหรือไม่กันแน่...

10 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 2

"เสี่ยววี่!"

เสียงตวาดอย่างฉุนเฉียวของพี่ใหญ่ปลุกให้ฉันตื่นจากภวังค์ ฉันไม่มีเวลาหันไปสำนึกผิดกับเขา เเงดำทั้งห้ากระโจนเข้ามาตรงหน้าแล้ว

ฉันหันหน้าถอดสี รีบยันกระบองน้ำแข็งกับพื้นแล้วตีตัวขึ้นกลางอากาศ หมุนตัวหนึ่งรอบก่อนจะหลบรัศมีโจมตีที่พุ่งเข้ามา ชั่วยังเตะพวกมันไปตัวหนึ่ง มันถึงขั้นครางเสียงจุก

ขณะกำลังจะถือโอกาสโจมตีกลับ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นหลายนัด ฉันเพิ่งเตะคว่าไปแค่ตัวเดียว แต่ทำไมมีปืนนอนกองที่พื้นเพิ่มอีกหลายตัว พอมองดูๆ บางตัวก็ส่องกระจาย บางตัวก็ถูกมีดสั้นปักที่หัว

"เฮ้ย!"

ฉันหันกลับไปมองก็เห็นลิลลี่มีสีหน้าอึดอัด เธอยังค้างอยู่ในท่าเล็งปืน ก่อนจะรีบเอาปืนไปซ่อนไว้ด้านหลัง รวากับว่าท่าแบบนั้นก็ไม่เห็นแล้วว่าเธอเป็นคนยิง

ถัดไปข้างๆ เสี่ยวซาสีหน้าหนึ่งเรียบ ถ้าเทียบกับลิลลี่แล้ว เขาดูเรียบเฉยกว่า มาก ไม่มีที่ท่าจะปกปิดเลยแม้แต่น้อย ยังไงเสียก็ไม่มื่ออะไรจะแก้ตัวอยู่แล้ว มีดสั้นนั้นก็ปักบนหัวมนุษย์เป็นหลักฐานคาตา แก้วไปก็ไร้ประโยชน์

พี่ใหญ่จ้องสองคนนั้นอย่างเย็นเยือก

"ฉันยอมรับผิด" ลิลลี่ยกมือทั้งสองข้างขึ้นอย่างจนใจเป็นเชิงยอมแพ้ "นึกว่าซูวี่จะมีอันตราย คิดไม่ถึงว่าเขาจะหลบได้ง่ายๆ แบบนั้น"

"ฉันเป็นหนี้เขา" เสี่ยวซาบอกสั้นๆ

พี่ใหญ่จ้องทั้งสองคนแล้วก็หรีตาฉายแววอันตรายมองมาทางฉัน

ฉันกระทุ้งกระบองน้ำแข็งลงที่พื้น จัดการระเบิดสมองตัวที่ยังลั่นกระตุกอยู่ จากนั้นก็ชูมือยอมรับผิด "ผมคิดถึง 'เรื่องความฝัน' บางอย่างก็เลยเพลอใจลอย"

พี่ใหญ่ตวาดดุดัน "เผชิญหน้ากับมนุษย์นายยังกล้าใจลอยนั่นหรือ ต่อไปห้ามนายออกปฏิบัติการตามลำพัง! ถ้ากล้าแอบออกมาคนเดียว นายก็เตรียมตัวถูกล่ามชั่วชีวิตได้เลย!"

ฉันก็หันหน้าสำนักผิด ไม่ต้องให้พี่ใหญ่ตาก็รู้สึกว่าคุณเองขาดความระมัดระวังมากเกินไป ถ้ากวณเวยจวินในอดีตกล้าใจลอยแบบนี้ ไม่ต้องถึงสิบปีหรอก แค่นี้ก็ตายได้เป็นพันครั้ง!

"ไต่ยินไหม!"

"ไต่ยินแล้วครับ!" ฉันรีบละล้าละลักตอบ เกือบลืมไปแล้วว่าพี่ใหญ่ในเวลานี้หาใช่แค่อดอ่อนแอแล้วก็จะยอมหยวนปล่อยผ่านไป

สีหน้าของพี่ใหญ่ทั้งฮึมครึมและบึ้งตึง ย่ำแย่งขีดสุด ทำเอาฉันนอกสันขวัญแขวน แทบจะไม่กล้ามองเขาอีกเลยด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าจะต้องสำนักผิดยังไงถึงจะทำให้สีหน้าของเขาไม่ดูน่าสะพรึงกลัวแบบนั้น พี่ใหญ่คิดจะให้น้องชายหัวใจวายหรือ!

เจิ้งหังพยายามไกล่เกลี่ย "ยังงี้ซูอูว์ก็ไม่ใช่ทหารรับจ้าง เขาเพิ่งอายุแค่นี้แปด ทำได้ขนาดนี้ก็ดีมากแล้ว หัวหน้าอย่าใจร้อนเลย"

ไต่ยินแล้วพี่ใหญ่ก็ขมวดคิ้วหน้าหน้า แม้จะยังหน้าบึ้ง แต่อย่างน้อยก็ไม่หนักแล้วเหมือนเมื่อกี้แล้ว

"บอกว่าไม่ใช่ทหารรับจ้าง แต่ซูอูว์ พี่เมื่อนายไม่เหมือนคนธรรมดาเลยสักนิด" เคนสงสัย "ไม่เคยไต่ยินหัวหน้าบอกว่านายเคยฝึกฝน แต่ดูจากพี่เมื่อนายเมื่อกี้ ฉันว่าในทีมเราก็มีแต่เสี่ยวซาเท่านั้นละมั้งที่เทียบชั้นกับนายได้"

ฉันบ้วนน้ำเป็นตุ "ในความฝันผมมีชีวิตอยู่ในยุคสิ้นโลกถึงสิบปี มีประสบการณ์ในการต่อสู้สูง แคฝึกฝนทักษะและความคล่องแคล่วให้เข้ากับร่างกายจริงๆ ก็ทำได้แล้ว อย่างก่อนหน้าในตอนนี้ออกไปล่าคนเดียวก็น้อยๆ ฝึกจนฝีมือเริ่มกลับมา"

"นายบอกว่าในฝันนายเป็นผู้หญิงธรรมดาไม่ใช่เหรอ"

ฉันบอกอย่างไม่สบอารมณ์ "ผู้หญิงธรรมดาที่อยู่ในยุคสิ้นโลกมาได้สิบปี แค่มือเดียวก็ล้มคุณไปกองที่พื้นได้แล้ว"

เคนตกใจเชือก ถามอย่างไม่อยากเชื่อ "แกร่งขนาดนั้นเลยเหรอ"

"แน่นอน" ฉันพยักหน้า "คนที่รอดชีวิตจากยุคสิ้นโลกมาได้นอกจากคนที่มีคนคอยปกป้องมาตลอดตั้งแต่ต้นไม่ว่าใครก็เก่งกล้ากว่าคนในยุคนี้"

12 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 2

ทั้งนั้น"

การคัดเลือกโดยธรรมชาติคือหลักการเพียงหนึ่งเดียวของยุคสิ้นโลก
เคนแอสยะยิ้มแล้วบอกอย่างโอ้อวด "นั่นก็ง่ายละสิ แค่ฉันมีชีวิตให้ถึง
สิบปี ถึงตอนนั้นแค่มือเดียวก็ล้มทุกคนที่นี่ได้!"

จากนั้นเขาก็ถูกเจิงวินเซียนตบกะโหลกจนเกือบลงไปหมอบที่พื้น
ขณะกำลังคิดจะแตกตื่นเคนสีกหน้อย กลับพบว่าตัวเองเห็นบนแหม
อะไรไม่ออก มาคิดว่าหลังเข้ายุคสิ้นโลกได้ไม่นาน คนพวกนี้ก็เริ่มกินผลึก
วิวัฒนาการด้วยคำแนะนำของคนที่เคยมีประสบการณ์อย่างฉัน บวกกับเดิมที
ก็มีฝีมือในการต่อสู้จากการเป็นทหารรับจ้างเป็นทุนอยู่แล้ว หากมีชีวิตได้อีก
สิบปีจริง แล้วจะไม่แข็งแกร่งได้อย่างไรกัน

ดีไม่ตีฉันอาจจะสร้างทีมสุดแข็งแกร่งขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจก็ได้ ช่างเป็น...
เรื่องที่เจ๋งสุดๆ ไปเลย!

อีกหลายปีหลังจากนี้สถานการณ์ของมนุษย์ที่ต้องต่อสู้กับมนุษย์นั้น
อย่าแะซะจนใช้คำว่า 'น่าอนาถ' ยังน้อยเกินไป แม้กระทั่งต้นไม้ที่เดิมทีไม่มี
พิษภัยก็ยังคงระวัง ดังนั้นทุกคนควรแข็งแกร่งให้ได้มากที่สุด!

ถ้าอย่างนั้นฉันควรจะหาทางบอกเรื่องผลึกวิวัฒนาการให้ผู้คนรับรู้มาก
เข้าไว้ดีหรือเปล่า ถ้ามนุษย์แข็งแกร่งเร็วกว่าในอดีต สถานการณ์ในอีก
หลายปีหลังจากนี้ก็อาจจะไม่เลวร้ายแบบนั้นแล้วก็ได้

"เสียวอวี! เหมอลอยอะไรอีกแล้ว"

ฉันงงหน้าขึ้นก็เห็นสีหน้าบูดบึ้งน่ากลัวของพีใหญ่ จึงรีบกระวีกระวาด
บอกความคิดเมื่อครู่ออกมาอย่างหมดเปลือกเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ
อย่าให้พีใหญ่นึกถึงเรื่องล่ามโซ่ตลอดชีวิตอะไรนั้นเสีย

พีใหญ่นึก ลังเลชั่วขณะก่อนบอกว่า "ตอนนี้ยังไม่จำเป็นต้องปวดหัว
กับเรื่องพวกนั้น เจอคนที่เหมาะสมก็บอก คนที่ไม่เหมาะสมก็..."

ก็ไม่ต้องบอก นั่นถือเป็นวิธีที่ดี สมเป็นพีใหญ่ เด็ดขาดกว่าฉันหลายขุม

"ดูสถานการณ์ก็แล้วกันว่ากำจัดหรือไม่"

เดี๋ยวก่อน พีใหญ่เปลี่ยนหัวข้อเร็วไปแล้ว น้องชายตามไม่ทันนะครับ!

ฉันหันขวับไปมองคนอื่น ไม่มีใครแสดงสีหน้าตะลึงแปลกใจเลยแม้แต่คนเดียว ตกลงนี่ใครกันแน่ที่เคยชินกับการเซ่นฆ่าในยุคสิ้นโลกมาแล้วสิบปี ดังนั้นเพื่อความเป็นอยู่ของมวลมนุษยชาติ ฉันจำเป็นต้องปรามอย่างหน้าเสร์้า "พี่ใหญ่ แค่เวลาอึดใจเดียวมนุษย์ก็ลดจำนวนไปถึงครึ่งหนึ่ง หลังจากนั้นก็จะยิ่งลดน้อยลงเรื่อยๆ ถ้าไม่ฆ่าได้ก็อย่าฆ่าเลย"

เผ่าพันธุ์ล่มสลายอะไรนั่น ต่อให้เป็นเรื่องที่น่าสยดสยองไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ไม่ควรลุ่มด้วยน้ำมือของเราเอง อนาคตฉันยังอยากขึ้นสวรรค์อยู่นะขอบอก!

พี่ใหญ่พูดเสริม "คนที่ไม่เหมาะสมหมายถึงพวกทหารรับจ้างที่จับนายไปแขวนก่อนหน้านี่"

กุดหัวไปเลยทันทีโดยไม่ต้องรอลงอาญา! คนพรรคนั้นฆ่าไปคนหนึ่งก็ช่วยคนอื่นได้อีกเป็นกระบุง ต่อให้อุบัติตายไปต้องเจอกับพญายมจริงๆ มีหวังจะถูกพญายมซมเสียด้วยซ้ำ!

"เลิกเสียเวลาได้แล้ว ตอนนี้ออกไปลาดตระเวนกันกลุ่มละสองคน เจอมนุษย์ที่อยู่ตามลำพังก็จัดการได้ทันที ถ้ามีเยอะก็กลับมารายงาน" พี่ใหญ่ออกคำสั่งกับทุกคน

ฉันกำลังหันไปหาคนที่จะไปสอดแนมด้วยกันแต่กลับโดนน้ำเสียงเย็นเยือกขุ่นมัวว่า "ทำอะไร อยากถูกล่ามชั่วชีวิตใช่ไหม รออยู่ที่นี้แล้ว ชุดฝึกวิวัฒนาการออกมา"

เพื่อคำนึงถึงอนาคตทั้งชีวิต ฉันจำต้องย่อตัวลงฝ้าศพออย่างว่าง่าย ตอนนี้เทคนิคฝ้าศพอของฉันเข้าขั้นยอดเยี่ยม ลงมือไปสองสามทีก็แหวกเอาหลักวิวัฒนาการออกมาโดยไม่เป็นเลือดเลยแม้แต่หยดเดียว เรียกได้ว่าโบราณมีพ่อครัวยอดฝีมือไว้ฆ่าและไว้ ปัจจุบันมีเสี่ยววี่ยอดฝีมือไว้ฆ่าและศพ

จุดด้อยของความคล่องแคล่วชำนาญก็คือการทำหน้าที่เสร็จก่อนแล้วหันมาทำให้หลังก็ว่างเสียจนไม่มีอะไรทำ คิดไปคิดมาก็เลยต้องนั่งดูกระบองน้ำแข็งของตัวเองไปเรื่อยเปื่อย หรือควรบอกว่านี่เป็นทวนน้ำแข็งจะดีกว่าไหมนะ...ไม่ เรียกว่ากระบองน้ำแข็งนะถูกแล้ว เพราะปลายทวนคมๆ ที่ติดขึ้นเฉพาะหน้าเหล็กเป็นเศษน้ำแข็งไปแล้วตอนที่กระทุ้งกับพื้น

14 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 2

ต้องเอามิติสั้นเล่มหนึ่งมาเพิ่มความแข็งแรงจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงปลายทวนต้องแข็งแรงยิ่งกว่าตัวกระบอง เพราะเป็นส่วนที่ต้องเอาไว้แทง ซึ่งจะโดนกระแทกตลอด อมนุษย์ที่มีกะโหลกแข็งอย่างกับหินมีน้อยซะที่ไหน ถ้าอะอะก็ป็นเป็นผงแบบนี้ ใช้ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

"หัวหน้า"

ฉันเงยหน้าขึ้น ทุกคนพากันกลับมาใกล้ครบแล้ว

เจ้หังรายงานเป็นคนแรก "ชั้นหนึ่งว่างเปล่า ห้องอาวุธไม่อยู่ที่ชั้นนี้ คิดว่าน่าจะอยู่ที่ห้องใต้ดิน"

พี่ใหญ่ดูไม่แปลกใจ พยักหน้าแล้วถาม "ห้องใต้ดินมีความเคลื่อนไหวไหม"

"ประตูปิดอยู่ เปิดไม่ได้"

ทันทีที่พูดจบ พี่ใหญ่ก็มองตากับสมาชิกคนอื่นแวบหนึ่ง ท่าทางเหมือนกับว่าทุกคนเข้าใจตรงกัน แต่ฉันกลับเห็นแล้วมันตึบ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้นก็รู้สึกหมดความมั่นใจเหมือนตัวเองเป็นคนนอก

เสี่ยวซาอธิบายเสียงต่ำ "อวินเขียนไขกุญแจเป็น แคกุญแจของสถานี ตำรวจแบบนี้ไม่ยากสำหรับเขา ถ้ายังเปิดประตูไม่ได้แบบนี้แสดงว่าปัญหาไม่น่าจะอยู่ที่กุญแจ มีความเป็นไปได้สูงว่าด้านหลังจะมีของหนักกั้นอยู่"

อย่างนี้เอง ฉันมองเสี่ยวซาแวบหนึ่ง มีเขาติดหนึ่บุญคุณนี้ไม่เลวเลยทีเดียว ต่อไปต้องคอยแนะนำเขาให้มากกว่าเดิมว่าต้องฝึกพลังพิเศษยังไง เอาให้เสี่ยวซาไม่มีวันขาดใช้ได้หมดไปเลย!

"ข้างในมีคนไหม" เคนถามอย่างสนใจ

"ไม่น่าจะมี" ลิลลี่สายหน้า "เข้ายุคสิ้นโลกได้สามเดือนแล้ว ห้องใต้ดินในสถานีตำรวจจะมีเสบียงสักเท่าไรกันเชียะ แถมชั้นหนึ่งก็มีอมนุษย์เดินกันยัวเยี้ย ชัดเจนว่าถ้ามีคนอยู่ข้างในก็ไม่ได้ออกมาเลย หรือไม่ก็หิวจนตายไปแล้ว"

อดตายก็กลายเป็นอมนุษย์แล้ว

ทุกคนถือปืนขึ้นเล็ง เตรียมตัวเผชิญหน้ากับการโจมตี

เมื่อไปถึงห้องใต้ดิน ทุกคนก็เผชิญหน้ากับบานประตูที่ปิดสนิท ในสถานการณ์ที่เสียงดังไม่ได้แบบนี้มีแต่ต้องออกแรงดันเท่านั้นที่ทำได้ คิดไม่ถึงว่าประตูจะหนักมากจนไม่ขยับ ไม่รู้ว่าหลังประตูมีของอยู่เท่าไร ดันอยู่ตั้งนานแต่แง้มออกได้นิดเดียว หนักชะมัดตาย

ถูกต้อง เป็นฉันเองที่ดันประตู ตอนที่อยากเข้าไปช่วยก่อนหน้าก็ถูก เคนอวดกล้ำไหล่แล้วมองด้วยสายตาเหยียดหน้ามาแวบหนึ่ง ฉันนี่ซุนก็ก๊อขึ้นมาทันที อย่าเห็นว่าเจียงซูอวีมีรูปลักษณะภายนอกเป็นหนุ่มน้อยร่างบางสุดหล่อ แล้วจะไร้เรี่ยวแรงนะ ได้ปลื้มวิวัฒนาการไปเป็นกอบเป็นกำขนาดนั้นหนุ่มน้อยสุดหล่อก็ยังกลายเป็นผู้ชายแรงซ่างได้สบาย!

ฉันเลยถีบเคนที่กำลังเบ่งกล้ามเนื้ออวดสายตาให้กระเด็นไปอีกทาง จากนั้นก็ยึดหน้าต่างที่เปิดประตูมาเป็นของตน เนื่องจากประตูบานไม่ใหญ่มาก จึงเข้าไปช่วยเปิดพร้อมกันหลายคนไม่ได้ พี่ใหญ่บอกว่าในเมื่อมีเรี่ยวแรงขนาดนั้น จั๊นนายก็เปิดประตูละกัน

พี่ใหญ่ ความจริงแล้วน้องชายพี่เป็นหนุ่มน้อยสุดหล่อที่บอบบางจริงๆ ต่อไปฉันจะไม่ทำลายภาพลักษณ์แบบนี้อีกแล้ว!

"เปิดไม่ออกหรือ" พี่ใหญ่ชำเลืองมองมาแวบหนึ่ง "อย่าแกล้ง ทำอ่อนแอ ตอนนี้เวลาจริงจัง"

"เปิดไม่ออกจริงๆ" ฉันตีหน้าเศร้า "เหมือนจะติดอะไรสักอย่าง"

พี่ใหญ่เดินอาดๆ เข้ามาแล้วออกแรงผลัก ประตูที่ไม่ยอมขยับเมื่อก็ก็อ้อออกอีกห้าเซนติเมตร พลังพิเศษของพี่ใหญ่คือพลังเหยี่ยวยานแหหรือ ฉันไม่ได้เข้าใจผิดไปใช่ไหม

พี่ใหญ่มองผ่านช่องประตูอยู่พักหนึ่ง คล้ายจะไม่มีอะไร เขาจึงหันมาเรียก "ลิลลี่มาดูที"

ลิลลี่เดินเข้าไปมองสำรวจพร้อมบอก "หลังประตูมีชั้นเหล็กอยู่หลายชั้น มันถูกบีบทับจนเปลี่ยนรูปทำให้ขวางกันไม่ให้เปิดเข้าไปได้ ถ้าจะเปิดคงต้องแงะประตูออกทั้งบานเลย นอกจากนั้นบนชั้นเหล็กยังมีกล่องวางซ้อนๆ อยู่เต็มไปหมด บังจนฉันมองไม่เห็นว่ามีอะไรบ้าง"

16 The Region ทิมสังหาร VS ออสาโลก 2

พีใหญ่เห็นว่ามองบานประตู นั้นเป็นประตูของสถานีตำรวจ ค่อนข้างแข็งแรง ถ้าจะจัดคงลำบากน่าดู โดยเฉพาะเมื่อพวกเราไม่มีอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับการใช้งานอยู่ด้วย

เคนเองก็บอกอย่างไม่ตั้งความหวัง "หัวหน้า ถ้าข้างในมีปืนจริง พวกคนที่อยู่ข้างในคงไม่ยอมมอดตายอยู่ในนั้นหรอกมั้ง ยิ่งงี้ก็ต้องถือปืนออกมาลุยสักตั้ง น่ากลัวว่าเป็นที่เราหวังไว้คงถูกเอาไปแล้วละ"

"ถึงไม่มีปืนก็มีกระสุน"

มีเหตุผล ที่นี้เป็นสถานีตำรวจศูนย์กลางของละแวกนี้ กระสุนในคลังน่าจะไม่มีน้อย โอกาสที่ถูกเอาไปจนหมดมีไม่มาก และสิ่งที่ทีมทหารรับจ้างต้องการจริงๆ คือกระสุนไม่ใช่ปืน

คราวก่อนก็เพิ่งจัดการทหารรับจ้างไปที่มหนึ่ง พีใหญ่จึงได้ปืนกลับมาด้วยไม่น้อย แดมทีมเราเองก็ไม่มีสมาชิกที่ใช้ปืนเป็นมากมายแบบนั้น ทว่ากระสุนนั้นใช้ครั้งหนึ่งก็น้อยลงชุดหนึ่ง ถ้าไม่หามาเพิ่มเป็นระยะ น่ากลัวว่าอีกไม่นานปืนก็จะเหลือประโยชน์เพียงแค่อามาใช้เป็นกระบอกเหล็กแทน

"จัด!" พีใหญ่สั่งอย่างเฉียบขาด "ชั้นหนึ่งเกลี้ยงแล้ว เรามีเวลากันเหลือเฟือ"

คราวนี้ฉันเต็มใจเป็นหนุ่มน้อยแสนบอบบาง แกล้งทำเป็นดันประตูจนหมดแรงแล้วไปนั่งหลบมุม ทำอะไรประตูบานนั้นไม่ได้เลยสิพับผ่า

ในยุคสิ้นโลก การจัดแะถือเป็นทักษะจำเป็นในชีวิตประจำวัน จัดประตู จัดหน้าต่าง จัดลิ้นชักเป็นทักษะเบื้องต้น กระทั่งการจัดรถแะตู้เย็นเพื่อเอาชิ้นส่วนก็เป็นทักษะขั้นพื้นฐาน ส่วนการเอาชิ้นส่วนที่แะออกมาประกอบเป็นอาวุธชนิดต่างๆ ถึงจะเรียกว่าขั้นสูงสุด

ตอนนี้ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะหยุดบทบาทของตนเองให้เป็นแค่หนุ่มน้อยสุดหล่อผู้อ่อนแอ ส่วนสถานะคือน้องชายตัวถ่วงของหัวหน้ากองกำลังรับจ้างเดอะรีเจียน อย่าว่าแต่ทักษะเบื้องต้นเลย แม้แต่แค่นั้นประตูก็ยังไม่ไหว!

"อย่าจัด เตียวเราออกไปเอง!"

ทุกคนยกปืนขึ้นหันที่ ปลายกระบอกปืนเล็งไปที่ประตู ทำท่าเหมือน

ถูกผีหลอกกลางวันแสบๆ

มีเสียงเอ่ยถามดังลุดออกมาจากประตูบานนั้นเบาๆ "ข้างนอกนั้น
คนหรือเปล่า"

พวกเราต่างหากที่อยากถามว่าข้างในนั้นคนหรือเปล่า!

ทุกคนมองหน้ากันแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันไปมองพีใหญ่เป็นตาเดียว
หัวหน้ากองกำลังรับจ้างบอกอย่างเรียบเฉยใจเย็น "อมนุษย์พูดไม่ได้"

พีใหญ่เป็นฝ่ายถูก อย่างน้อยตอนนี้ก็ยังพูดไม่ได้

หลังประตูเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะมีเสียงพูดเบาๆ แ่วมาอีกครั้ง
"ละ...ถ้าพวกเราออกไป พวกคุณจะไม่ทำร้ายเราใช่ไหม"

พวกปัญญาอ่อนจากไหนเนีย! มันจะมีคนตอบว่า 'ไม่ พวกเราจะ
ทำร้ายคุณ รีบออกมาให้เราเล่นงานเร็วๆ' ด้วยหรอ

เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่แค่ฉันที่คิดแบบนี้ คนอื่นๆ ก็ล้วนมีสีหน้าที่ขำไม่แพ้กัน
เพียงแต่ไม่ได้ตื่นตัวเท่าเมื่อสักครู่นี้ หากพวกข้างในเป็นคนธรรมดาที่ไม่รู้
เรื่องรู้ราวย่อมตึกว่าเป็นทหารรับจ้างเป็นไหนๆ

"ขอแค่พวกคุณไม่จู่โจมก่อน เราก็จะไม่ทำอันตรายพวกคุณ"

ตอนที่พีใหญ่พูดคำว่า 'พวกคุณ' ยังส่งสายตาให้สมาชิกทีมเป็นพิเศษ
หลายครั้ง ถูกต้อง เมื่อกี้ก็อีกฝ่ายบอกว่า 'พวกเรา' เห็นได้ชัดว่าไม่ได้มีแค่
คนเดียว

หลังประตูเงียบไปครู่หนึ่ง มีเสียงสนทนากันนิดหน่อย แต่กดเสียงลง
เบามาก ฟังไม่ออกว่ากำลังคุยอะไรกัน ทว่าจังหวะการพูดเร็วมาก เห็นได้ชัด
ว่าคนพูดกำลังตื่นเต้น ไม่นานก็มีเสียงย้ายของดังโครังครัง

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะตัดสินใจออกมาแล้ว ฉันมองพีใหญ่แวบหนึ่ง ไม่รู้
ว่าเขาจะได้กระสุนแล้วก็ไปเลยหรือตัดสินใจรับคนกลุ่มนี้ไว้ด้วย

ไม่นานบานประตูก็ค่อยๆ ถูกเปิดออก ชายสองคนกับหญิงอีกสามคนก็เดิน
ออกมา ดูแล้วน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกัน อายุประมาณยี่สิบต้นๆ ทำทางเหมือน
เป็นนักศึกษา พอเห็นแบบนี้แล้วฝ่ายเราจึงผ่อนคลายความระวาง

เดิมที่ฉันยังระวังตัวแจ ต้องเข้าใจว่าประสบการณ์ลับปีอันโหดร้ายใน

18 The Region ทิมสังหาร VS อวสานโลก 2

ยุคสิ้นโลกต่อให้เป็นเด็กชายที่อยู่ข้างถนนก็ไม่สามารถสบประมาทได้
ดีไม่ตีอีกฝ่ายอาจไม่ใช่คนด้วยซ้ำ!

แต่คิดๆ ดูแล้วตอนนี้เพิ่งเข้ายุคสิ้นโลกไม่ถึงปี อย่าวว่าแต่เด็กเลย
ต่อให้เป็นชายฉกรรจ์ก็ไม่มีอะไรน่ากลัว พวกอมนุษย์ก็ยังมีรูปลักษณะบิดเบี้ยว
แปลกประหลาด การวิวัฒนาการหรือเลียนแบบมนุษย์ยังเป็นเรื่องอีกนาน
กลุ่มนักศึกษาตรงหน้าก็คือนักศึกษาไม่ผิดแน่

มีหน้าซ้ำทันทีที่นักศึกษาพวกนั้นเห็นพวกเราในสภาพอาวุธครบมือแล้ว
แต่ละคนก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด คล้ายกับอยากเปลี่ยนใจกลับไปหลบ
เหมือนเดิม ท่าทางแบบนั้นทำให้ระแวงไม่ลงจริงๆ

"เอ? เจียงซูวี่" ทันใดนั้นเด็กสาวคนหนึ่งในนั้นก็เรียกฉันเสียงดัง ไม่รู้
ว่าฉันคิดไปเองหรือเปล่า น้ำเสียงของเธอเหมือนฉายแววตื่นเต้นดีใจด้วย
ทิมทหารรับจ้างกับนักศึกษาพร้อมใจกันหันมามองฉัน

ฉันมองเด็กสาวคนนั้น เธอหน้าตาหมดจด แม้ความมอมแมมสะบัก
สะบอมจะบดบังความสวยไปไม่น้อย แต่หากแต่งตัวสักหน่อยก็น่าจะเป็น
สาวน้อยที่น่ารักคนหนึ่ง

เด็กสาวคนนั้นถามด้วยความสงสัย "ทะเล...ทำไมเธอถึงมองฉันแบบนั้นล่ะ"

"ขอโทษที่ ฉันถูกแผ่นกระเบื้องหล่นใส่หัวจนความจำเสื่อมนะ จำไม่ได้
ว่าเธอเป็นใคร"

ทางที่ตืออย่าให้เป็นแฟนของเจียงซูวี่เลย พี่ใหญ่เองก็บอกว่าฉันยัง
ไม่มีแฟน ฉันเชื่อพี่ใหญ่ไม่เชื่อเธอ ต่อให้เป็นแฟนกันจริงก็จะเลิกกันทันที!

เด็กสาวตกใจเฮือก บอกอย่างไม่อยากเชื่อ "เธอความจำเสื่อมหรือ
ฉันเป็นเพื่อนร่วมห้องสมัย ม.ปลาย ไง! ฉันชื่อเส้นเขียนหรุ ตอนที่ทุกคนรู้
ว่าเธอเกิดอุบัติเหตุช่วยกันปั๊มกระเรียนหนึ่งพันตัวไปให้เธอด้วย"

อ้อๆ เพื่อนมัธยมปลายงั้นหรือ สถานะนี้ยังพอรับได้ แล้วคนที่เหลือละ

ฉันมองชายหญิงอีกสี่คน เส้นเขียนหรุอธิบายทันที "พวกเขาเป็นเพื่อน
ที่สอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกันกับฉันนะ ตอน ม.ปลาย พวกเขาไม่ได้เรียน
ห้องเดียวกับเรา เธอไม่รู้จักพวกเขาหรอก"

คนอื่น ๆ เหมือนจะเริ่มลนลาน พวกมันล่ำลือลือบอก
 "อะ...ฉันเองก็รู้จักเจียงซูอวี ถึงไม่ได้เรียนห้องเดียวกันแต่เราก็เรียน
 โรงเรียนเดียวกันนี่!"

ชายหนุ่มคนหนึ่งในนั้นบอกทันที "ตกลง เขาเป็นเพื่อนของโรงเรียนเรา
 แถมผลการเรียนก็เป็นทีหนึ่งในระดับชั้น ใครไม่รู้จักเจียงซูอวีบ้างหา!"

ด้วยหน้าตาของเจียงซูอวีไม่ถือว่าเหนือความคาดหมายหากจะเป็นเพื่อน
 โรงเรียนอะไรนั้น แต่ผลการเรียนทีหนึ่งของระดับชั้นนี้มันอะไรกัน เจียงซูอวี
 นายอย่าเท่าขนาดนั้นได้ไหม จู๋จู่ ฉันก็รู้สึกกดดันซะมัด รับไม่ไหวจริงๆ!

จู๋จู่ พี่ใหญ่ก็ถาม "เสี่ยวอวี นายพอจะจำได้ไหม"

"ไม่เลยสักนิด" ฉันตอบตามตรง แม้แต่เรื่องของพี่น้องก็ยังเป็นอดีต
 ที่เห็นเฉพาะในความฝันเท่านั้น ส่วนเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลายเป็นอะไร
 ที่ไม่เหลือร่องรอยเลยแม้แต่คนเดียว

"ฉันเป็นเพื่อนสมัย ม.ปลาย ของเธอจริงๆ นะ!" เลิ่นเซียนหฺวูเริ่ม
 รื้อนรน

ฉันยังไม่ทันตอบ พี่ใหญ่ก็ยกมือขัดจังหวะอีกฝ่าย "ฉันเคยเห็น
 นกกระเรียนกระดาษพวกนั้น ไม่ต้องอธิบายแล้ว ช่างในมีพวกกระสุนปืน
 บ้างไหม"

เหล่านักศึกษามองหน้ากันเล็กน้อย สุดท้ายก็พากันมองเลิ่นเซียนหฺวู
 เด็กสาวจึงต้องกัดฟันตอบว่า "มีกล่องที่เหมือนกระสุนอยู่หลายกล่อง แต่
 ไม่มีปืน"

พี่ใหญ่พยักหน้า สั่งให้ทุกคนเข้าไปหาของทันที ตัวเขาเองก็เข้าไป
 เพียงแต่ก่อนเข้าไปสายตาพี่ใหญ่เลื้อยไปมองเสี่ยวซา อีกฝ่ายจึงยืนอยู่ข้าง
 ฉันไม่ขยับ จากนั้นพี่ใหญ่ก็มองมาทางฉันแวบหนึ่ง ก่อนจะชำเลืองมอง
 เลิ่นเซียนหฺวูคนนี้อีกแวบหนึ่ง สุดท้ายจึงเข้าไปค้นของในห้อย

แววตาของพี่ใหญ่มีเลศนัย ฉันเข้าใจนะ! ไม่มีปัญหา ฉันต้องใช้สถานะ
 เพื่อนร่วมห้องสมัยมัธยมปลายถามให้รู้เรื่องราวคนกลุ่มนี้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ถึง
 สามเดือนได้ยังไง

20 The Region ทิมสังหาร VS ออสาโลก 2

พอเห็นเหล่าทหารรับจ้างเข้าไปแล้ว ชายสองหญิงสามก็เข้ามาหอมล่อม แดมยังส่งเสียงจ้อแจจนหูฉันแทบหนวก

"เจียงซูวี่ ทำไมนายถึงได้มาอยู่กับคนกลุ่มนี้" ชายหนุ่มที่เอ่ยปาก ก่อนหน้านั้นถามด้วยความสงสัย "นายคงไม่ได้ถูกพวกเขาจับมาหรอกนะ"

ฉันเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนย้อนถามอย่างไม่สบอารมณ์ "นายเห็นว่าฉันเหมือนคนถูกจับมาหรือไง"

ปัญญานี้มาจากไหนเนี่ย ถึงฉันจะไม่ได้แต่งองค์ทรงเครื่องเหมือนทหารรับจ้าง แต่ซัวยังไงก็ยังมีหีบของมาด้วย การเคลื่อนไหวก็ไม่ถูกจำกัด นี่มันเหมือนถูกจับตรงไหนพะ มีหน้าซ้ำพวกนายไม่คิดหรือว่าควรถามก่อนว่ากระบวนน้ำแข็งในมือฉันมันคืออะไร จับประเด็นสำคัญได้ไหมเนี่ย มีหน้าถึงได้สอบแพ้วเจียงซูวี่!

"ไม่เหมือน" อีกฝ่ายตอบตามตรง พร้อมทั้งแนะนำตัวเอง "อ้อ จริงลิฉันชื่อลู่อู๋เหรินเจี๋ย ตัวสำรองในชมรมบาสเกตบอล นายน่าจะเคยได้ยินชื่อฉัน" ความจำเสื่อมนะเพี้ย เจ้าโง่!

ได้ยินเขาเอ่ยปากแนะนำตัว คนอื่นๆ เองก็พากันบอกชื่อตัวเอง เด็กสาวตัวสูงบอกว่า "ฉันชื่อหลี่หย่าหรง ตัวที่แปลว่าสว่างงามกับบริสุทธิ์"

"ซูอิง" เด็กสาวคนนั้นดูซึ่กแล้ว เสียงพูดเบาหวานอย่างกับยุง ตีว่าฉันกินผลึกวิวัฒนาการไปเยอะ โสตประสาทเลยตีเยี่ยม ถึงได้ยินชื่อของเธอชัดเจน

เด็กหนุ่มคนที่เหลือดูเจี๊ยบขริ่ม เขาบอกสั้นๆ "ฉันชื่อติงจวิน"
สุดท้ายพวกเขาทั้งห้าคนก็หันไปมองคนเดียวที่ยังไม่ยอมบอกชื่อ ซึ่งก็คือเสี่ยวซา

เสี่ยวซาหนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วบอก "ซังกวนเงินซา"

ฉันอึ้งไปชั่วขณะกว่าจะนึกได้ว่านั่นเป็นชื่อจริงของเสี่ยวซา เป็นนามสกุลหายากเสียด้วย แดมยังมีกลิ่นอายของนิยายกำลังภายในเสียไม่เหมือนว่าในนิยายกำลังภายในทุกเรื่องจะมีตระกูลซังกวน และส่วนใหญ่ก็ดัน

เป็นตัวละครประเภทคุณชาย ฉันทายตาเหล่เสี้ยวซาแวบหนึ่ง มันใจว่าเขาเป็นทหารรับจ้างไม่ผิดแน่ ดังนั้นเรียกเสี้ยวซาเหมือนเดิมน่าจะรื่นหูกว่า

ทั้งห้าคนดูสนอกสนใจเสี้ยวซามาก อาจเพราะอายุที่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน ทำให้พวกเขาไม่กลัวเหมือนที่กลัวทหารรับจ้างคนอื่นๆ แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะให้พวกเขามาสอบสวนเรื่องของเสี้ยวซา พี่ใหญ่ไหว้วานภารกิจการนี้ให้กับฉันไว้ ยังไงก็ต้องตะล่อมถามให้ได้ข้อมูล

"ทำไมพวกเธอถึงมาอยู่ที่นี่ได้" คำถามนี้น่าจะเป็นการเปิดประเด็นที่ไม่เลว นักศึกษาห้าคนอยู่ในห้องใต้ดินของสถานีตำรวจในยุคลี้โลก คิดยังงก็ไปปกติ

คาดไม่ถึงว่าพวกเขาเด็กสาววัยก็ยังไม่ยอมพูด สุดท้ายเป็นเด็กหนุ่มที่ชื่อลูเธรินเจ็บบอกด้วยท่าทีกระดากพลางลูบศีรษะตัวเอง "พวกเรามานัดบอดเพราะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันก็เลยออกมาทำความรู้จักกันสักหน่อย"

นัดบอดกันที่สถานีตำรวจ? สถานีที่ลี้ไปหน่อยไหม ฉันทมองพวกเขาด้วยสีหน้าสงสัย

เส้นเขียนหรือถอนใจ "ตอนแรกไม่ได้มีแค่พวกเราห้าคน แต่มีเพื่อนผู้ชายอีกคนถูกรถชนตอนข้ามถนน เขาถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาล ส่วนพวกเราต้องมาให้ปากคำ เดิมทีคิดว่าพอให้ปากคำเสร็จก็จะกลับ แต่ตอนนั้นข้างนอกมืดมาก ออกไปไม่ได้เลย พวกตำรวจเองก็ไม่มีเวลาสนใจเรา ก็เลย..."

ใช้ชีวิตยุคลี้โลกอยู่ในสถานีตำรวจแบบนี้ ฟังแล้วชีวิตช่วยพอๆ กับเจียงซิววีเลยแฮะ

"พวกเธอก็เลยหลบอยู่ที่นี่ถึงสามเดือน?" ฉันทถามด้วยน้ำเสียงระแวงสงสัยสุดขีด บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าไม่เชื่อ

ฉันทยังไม่เชื่อว่าทั้งห้าคนไม่มีใครกลายเป็นอมนุษย์เลย แม้แต่กองกำลังรับจ้างของพี่ใหญ่ที่มีคุณสมบัติแข็งแกร่ง ในแปดคนยังหายไปตั้งสองคนแล้วห้าคนนี้เก่งกล้าสามารถยังไงถึงไม่พร่องไปเลยแม้แต่คนเดียว

"สามเดือน?" เส้นเขียนทรมองฉันทด้วยแววตาแปลกใจแวบหนึ่ง "นานขนาดนั้นที่ไหน เจียงซิววี เธอตื่นเมื่อไหร่ ลับสนเรื่องเวลาแล้วมั้ง"

22 The Region ทิมสังหาร VS ออสาโลก 2

ว่าไงนะ ฉันกับเสี่ยวซามองหน้ากัน จากสายตาของเขาบ่งบอกว่าฉันไม่ได้เข้าใจผิดเรื่องเวลา กลุ่มคนที่อยู่ตรงหน้าผิดปกติ ทั้งเวลาและสถานที่ที่ปรากฏตัวล้วนไม่ปกติ แม้กระทั่งอารมณ์ก็ยิ่งผิดแผกไปจากปกติ พวกเขาใจเย็นกันเกินไป

ถูกขังอยู่ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยสัตว์ประหลาดนานถึงสามเดือน คนพวกนี้ยังแนะนำตัวอย่างเป็นปกติได้ขนาดนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะมีลัทธิลึกลับในสภาพจิตใจของพวกเขาที่แข็งแกร่งยิ่งกว่ากองกำลังรับจ้างของพีใหญ่แล้วล่ะ!... ฉันไม่เชื่อว่านักศึกษาของโลกนี้จะแข็งแกร่งกว่าของโลกที่แล้วของฉันหลายเท่าแบบนี้!

"เสี่ยวอวี่!"

ทันใดนั้นก็มียเสียงตะโกนของพีใหญ่ดังมาจากหลังประตู

จากนั้นประตูก็ถูกกระแทกปิดอย่างแรง

ฉันพุ่งเข้าไปทันที ตวัดขาขึ้นตีบานประตู แต่ประตูเฮงซวยนั้นแทบไม่ขยับเขยื้อน เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ปิดด้วยวิธีธรรมดา

หันไปมองข้างหลัง เสี่ยวซาจับตัวเส้นเชียนหูรูกคนนั้นไว้แล้วใช้ปลายมีดสั้นจ่อที่คอเรียวยของเธอ

เส้นเชียนหูรูกร้อง "ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้อะไรทั้งนั้น..."

ทันใดนั้นฉันก็หวดกระบองออกไปหนักๆ ใส่ลู่เหรินเจีย แต่อีกฝ่ายกลับหลบไปได้ ท่วงท่าคล่องแคล่วจนน่าประหลาด ตัวสำรองของทีมบาสเกตบอลจีนหรือ...อู๋! แล้วตัวจริงก็คือใคร ไมเคิล จอร์แดนเรอะ

ลู่เหรินเจียโผล่ไปจับหน้าต่างเหล็กบนผนังด้วยมือเดียว ห้อยร่างอยู่กลางอากาศอย่างสบายๆ แล้วถามกลับหัวเราะ "นายรู้ได้ยังไงว่าเป็นฉัน"

"เมื่อก๊ิบตันนายมีคลื่นพลังงาน!" ถ้าฉันอยู่ที่เดิมโดยไม่ไปตีประตู น่ากลัวว่ามือข้างนั้นของเขาคงได้จับฉันแทนที่จะเป็นหน้าต่างเหล็ก

"เจ้านี้เป็นอมมนุษย์หรือเปล่า" เสี่ยวซา ยังคงจับตัวเส้นเชียนหูรูกแล้วถอยมาเพื่อเว้นระยะห่างจากลู่เหรินเจียพร้อมเอ่ยถามไปด้วย

"เปล่า เขาเป็นคน เป็นคนที่มีพลังวิวัฒนาการเหมือนพวกเรา"

สีหน้าของฉันขริมลง ยุคสิ้นโลกนี่มันเป็นยุคผลิตพวกตัวป่วนจริงๆ แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเจ้ามนุษย์คนนี้ล่ะ ทำไมถึงใช้พลังได้ถึงขั้นนี้ภายในสามเดือนแรกของยุคสิ้นโลก ต้องเข้าใจว่าเวลานี้พลังต่างๆ ยังไม่มีอาณาภาพเท่าไร ขนาดพลังไฟยังเป็นแค่ไฟแช็กเท่านั้น

"อมนุษย์? ชื่อเรียกแบบนี้หน้าสนใจดี" ลูห์รินเจี่ยถามอย่างสนใจ "พลังของนายคือน้ำแข็งเหรอ ดูแล้วน่าจะมีประโยชน์ไม่เบา มาร่วมทีมกับเราเถอะ!"

ฉันมองประตูแวนหนึ่ง ไม่ได้ยินเสียงอะไรแล้ว พริบตาเดียวพวกพี่ใหญ่ก็ถูกปราบแล้วหรือ เป็นไปไม่ได้! ตอนนั้นฉันใจร้อนตั้งไฟแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ยอมกักพันธแล้วตะล่อมศัตรูอย่างใจเย็น "เกิดอะไรขึ้นข้างใน"

ลูห์รินเจี่ยทำมือเป็นสัญลักษณ์เลขหก "อยู่ข้างใน"

"เพื่อนพวกนายถูกรถชนไม่ใช่เหรอ" ฉันมองเส้นเขียนหวูด้วยสายตาดากถางแวนหนึ่ง อีกฝ่ายกลับหวาดผวาสูดซิด ทำทางเหมือนยังจับต้นชนปลายไม่ถูก หรือจะไม่เกี่ยวกับเธอจริงๆ

พอฉันมองเส้นเขียนหวู ลูห์รินเจี่ยก็หัวเราะ "อันที่จริงจะบอกว่าถูกรถชนก็ไม่ถือว่าผิด นายเองก็ไม่จำเป็นต้องจ้องพวกเขาแบบนั้น เจ้าพวกนี้ก็เป็นแค่เสียบังสำรองเท่านั้น ถ้าจับเหยื่อไม่ได้ค่อยถึงคิวของพวกนี้"

เสียบังสำรอง? ฉันมีสีหน้าเอือกเขิน เพิ่งจะสามเดือนแต่ถึงกับกินมนุษย์ด้วยกันแล้วหรือ ช่วงเวลานี้ยังมีเสียบังให้กินเยอะแยะไป ยังไม่ควรถึงเวลาที่จะเกิดเหตุการณ์กินมนุษย์ด้วยกันเสียหน่อย เจ้าหมอนี่มันอะไรกัน

"ได้ ฉันเข้าร่วมกับพวกนาย" พูดจบฉันก็ชี้ตัวเสี่ยวซา "พลังของหมอนี่คือความเร็ว ก็พอกล่อมแกล้มได้ ให้เขาเข้าร่วมกับพวกนายด้วยนะ" อันที่จริงพลังพิเศษของเสี่ยวซาคือลม แต่เวลานี้เปิดเผยทักษะให้น้อยเข้าไว้เป็นดี

เสี่ยวซามองฉันแวนหนึ่งแล้วก็ปล่อยตัวเส้นเขียนหวู แต่อีกฝ่ายตกใจจนเข้าอ่อนไปแล้ว พอปล่อยตัวก็ทรุดลงไปกองที่พื้นจนลุกไม่ขึ้น ชูอิงที่ซึกัลวคนนั้นเป็นคนพุงเธอไปหลบมุม แล้วเด็กสาวทั้งสามคนก็เกาะกลุ่มกันแจตงจวันเองก็ยืนอยู่อีกมุมโดยไม่พูดไม่จา พวกเขาดูไม่เหมือนเป็นพวกเดียวกับ

24 The Region ทิมสังหาร VS ออสาโลก 2

ลูเทรินเจีย น่ากลัวว่าจะเป็น 'เสปียงอาหาร' จริงๆ

ลูเทรินเจียยกไหล่ "ไม่เลว พวกนายเข้าไปด้วยกัน"

ฉันมองเสี่ยวซาแวบหนึ่ง ฝ่ายหลังตอบฉันด้วยการพยักหน้า ความจริงแล้วเหลือคนอยู่ข้างนอกคนหนึ่งน่าจะดีกว่า แต่เนื่องจากไม่รู้ว่าจะสถานการณ์ข้างในเป็นยังไง เกิดต้องต่อสู้แถมยังต้องช่วยคน เกรงว่าฉันคนเดียวคงทำหน้าที่มากมายแบบนั้นไม่ได้

เดินไปที่หน้าประตู คราวนี้ฉันบิดที่จับประตูเบาๆ ประตูก็เปิดออกทันใด

"อย่าเข้าไป!"

เสียงตะโกนพลันดังมาจากด้านหลัง เป็นครั้งแรกที่เสียงนั้นก้องกังวานแบบนี้

ฉันหันไปมองซูอิง เธอตวาดเสียงดังเหมือนลู่สุดใจแล้ว "คนโง่ ถ้าเธอเอาชนะคนคนนี้ได้ก็อย่าเข้าไป ถ้าเธอเข้าไปก็จบเห่เมื่อนั้น!"

จบเห่ั้นหรือ ั้นพีใหญ่...ไม่! ไม่มีทาง ถ้าฉันเดาไม่ผิด สิ่งที่อยู่หลังประตูโดยมากเป็น...

ของพรรคนั้นยังทำอะไรพีใหญ่ของฉันไม่ได้หรอก!

"หยุดนะ!" ฉันร้องห้ามลูเทรินเจีย อีกฝ่ายกำลังเดือดดาลจนคิดจะกระทุบเท้าลงบนตัวซูอิง ด้วยพลังกำลังของเขา การกระทุบนั้นอาจทำให้เด็กสาวเป็นอิสระจากยุคสิ้นโลกเลยก็ได้

ฉันมองซูอิงแวบหนึ่ง อารมณ์ของเธอกำลังพุ่งพล่าน ดวงหน้าแดงก่ำทั้งยังน้ำตาไหลนอง แต่นี่กลับดูน่าสนใจยิ่งกว่าท่าทางซื่อายหวาดหวั่นเมื่อก่อนหน้านี้มากนัก ประเด็นหลักๆ คือคลื่นพลังงานที่แผ่ขานมาจากเธอต่างหาก

ปล่อยให้เสี่ยวซาอยู่ข้างนอกคนเดียวไม่ได้จริงๆ ลูเทรินเจียคนเดียวอาจทำอะไรเขาไม่ได้ ฉันเดาว่าพลังของอีกฝ่ายน่าจะเป็นพลังกำลัง แต่ไม่รู้ว่าจะพลังของซูอิงเป็นแบบไหน แถมยังไม่รู้ว่าเป็นมิตรหรือศัตรู อันตรายเกินไป ลูพาเสี่ยวซาเข้าไปข้างในด้วยกันยังวางใจได้มากกว่า

ฉันส่งสายตาชำเลืองเสี่ยวซาแวบหนึ่งให้เขาตามมา

เสี่ยวซาพยักหน้าแล้วจู่ๆ ก็ผุดรอยยิ้มที่มุมปาก ฉันเห็นแล้วอึ้ง มายิ้มอะไรในเวลานี้ หรือนายเป็นพวกมีแนวโน้มต่อต้านสังคมที่ยังเจอกับอันตรายก็ยิ่งกระเหี้ยนกระหือรือ

จะว่าไปก็อาจใช่ เพราะในยุคสิ้นโลกพวกที่ยิ่งเย็นชามากเท่าไรก็ยิ่งโรครจิตมากเท่านั้น เห็นที่ต้องรายงานพีที่ใหญ่เสียหน่อยว่าให้คอยดูแลเสี่ยวซาตี่ๆ จะได้ไม่กลายเป็นจอมเย็นชาก็เป็นจอมโรครจิต

เขาเดินหน้าเข้ามา ตอนผ่านฉันยังทิ้งท้ายเสียงเบาว่า "นายเหมือนหัวหน้าจริงๆ"

"...เดี๋ยวก่อน!"

หยุดประเด็นเรื่องพี่ชายสุดเท่กับน้องชายหน้าสวยเหมือนกันตรงไหนเอาไว้ก่อน เสี่ยวซา นายเดินผ่านฉันไป...นี่คิดจะไปไหนหรือ ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าหลังประตูเป็นยังไง นายอย่าเที่ยวเดินชนไปทั่วสิ!

เสี่ยวซาบัดมือฉันออกจากลูกบิด แล้วบอกอย่างหนักแน่น "ฉันมีหน้าที่เป็นพลสอดแนมของทีม"

ฉันบัดมือเขาออก ชิงปรี่เข้าไปก่อน แล้วทิ้งท้ายไว้ว่า "ผมเป็นพลสอดแนมรุ่นใหม่ คุณแก่แล้ว เกษียณตัวเองแล้วถอยหลังไป!"

"..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)